

Fargefanten og Det Forbudte Huset

Det var få ting i hele Fargeland som kunne få Fargefanten til å slippe malerkosten han holdt i hendene, men lyden av en tung motor var én av dem.

Han sto midt i stua si og vurderte om han skulle male kaffebordet limegrønt eller solgult, da han hørte det. En dyp, buldrende lyd som fikk vindusrutene i det oransje huset hans til å dirre lett.

BRUM-BRUM-RITSJ!

Fargefantens store, runde ører spisset seg. Han kjente igjen den lyden hvor som helst. Det var den store lastebilen til Snekkergjengen. Og når Snekkergjengen var ute og kjørte, betydde det bare én ting: Noe nytt skulle bygges, eller noe gammelt skulle bli nytt. For en som elsket forandring og farger like mye som Fargefanten, var dette den beste lyden i verden.

Han slapp malerkosten (den landet heldigvis på et avisert gulv) og løp ut i gangen. Der hang arbeidsantrekket hans klart. Han vrikket seg inn i en snekkerbukse som var litt for stor, men som hadde utallige lommer til viktige ting som fargeblyanter og målebånd. Rundt livet festet han et snekkerbelte som klirret av leke-verktøy i plast. Han følte seg veldig profesjonell.

Han hoppet på den lille sparkesykkelen sin og tråkket så fort de korte beina kunne bære ham. Lastebilen var allerede et stykke foran, en stor, støvete koloss som durte nedover Fargeveien. Fargefanten hang på som en klegg.

Hvor skulle de? Skulle Bakeren utvide? Skulle Borgermester Dunkel bygge et tårn til på rådhuset?

Til Fargefantens store overraskelse svingte ikke lastebilen mot sentrum. Den svingte av veien og inn på en gjengrodd kjerrevei som førte mot utkanten av Fargeland, mot den delen av skogen hvor trærne sto litt tettere og skyggene var litt lengre.

De stoppet foran «Det Forbudte Huset».

Fargefanten bremsset så grusen sprutet. Han hadde nesten glemt at dette huset fantes. Det var et stort, gammelt trehus som en gang hadde vært hvitt, men som nå var grått av støv og elde. Vinduslemmene hang på skjeve hengsler, og hagen så ut som en jungel av brennesle og tistler.

Ingen hadde bodd der på 13 år. Det var en liten evighet i Fargeland. De forrige eierne var et gammelt ektepar som til slutt hadde blitt så surrete at de begynte å male med syltetøy og spise malingen. De måtte flytte til Fargelands Eldrehjem for å få ro og riktig mat. Siden den gang hadde huset stått tomt, og det gikk rykter om at det spøkte fargeløse spøkelser på loftet.

Ut av den store lastebilen hoppet Snekkergjengen. Det var tre enorme flodhester iført blå kjempedresser og gule hjelmer. Det var Sjefen Bruno, som var så bred at han nesten måtte gå sidelengs gjennom dører. Det var Sterke-Stian, som kunne løfte en tømmerstokk med én hånd. Og det var Snekker-Sally, som alltid hadde en blyant bak øret og en hammer i beltet.

Bakken ristet da de landet. De så på det gamle huset og ristet på de tunge hodene sine.

Fargefanten parkerte sparkesykkelen og gikk modig bort til Bruno. Han måtte rope oppover for å bli hørt.

«Hei, Snekkergjengen! Hva i all verden skal dere gjøre med denne rønna?» spurte han og rettet på leke-hammeren i beltet sitt.

Bruno så ned på den lille, oransje fyren og brummet vennlig. Stemmen hans var dyp som en basstuba.

«Hei på deg, småen. Dette er ikke en rønne lenger. Dette er et prosjekt,» sa Bruno. «Vi skal totalrenovere hele greia. Rive ut det gamle, sette inn det nye. Rette opp veggene og tette taket.»

«Men hvem skal bo her?» spurte Fargefanten nysgjerrig. «Er det spøkelsene som har klagd på trekken?»

Snekker-Sally lo så magen disset. «Ingen spøkelser, Fargefanten. Det kommer en helt ny familie. De er fra nabolandet, 'Pastell-slettene'. De har ventet lenge på å få flytte hit til Fargeland.»

«Men det har jo vært fullt her?» sa Fargefanten.

Bruno ble litt alvorlig. «Vel, du vet hvordan det er på Eldrehjemmet. Tiden går. I forrige uke ble det fire ledige plasser der oppe. Det betyr at det er plass til fire nye innbyggere i byen. Så kommunen har innvilget søknaden til familien Farghansen.»

Fargefanten tenkte på dette et øyeblikk. Det var litt trist, men også fint at nye folk fikk komme til. Og et nytt hus betydde en viktig ting.

Han så opp på Bruno med sine største, blankeste øyne. «Når dere er ferdige med å snekre og bråke... hvem skal male huset da?»

Flodhestene så på hverandre. De hatet å male. De store, klossete labbene deres var perfekte til å hamre og bære tungt, men når de prøvde å male, endte de som regel opp med mer maling på seg selv enn på veggen.

«Vel,» sa Sterke-Stian og klødde seg på den enorme haka. «Vi hadde tenkt å bare sprøyte det grått...»

«GRÅTT?!» ropte Fargefanten forskrekket. «Et nytt hus i Fargeland kan ikke være grått! Det er jo... ulovlig! Nesten.»

Bruno sukket lettet. «Vil du ta jobben, Fargefanten? Hvis vi fikser treverket, så fikser du fargene?»

Fargefanten hoppet nesten ut av snekkerbuksa si av glede. «Ja! Ja, tusen ganger ja! Jeg skal gjøre det til det fineste huset i hele gata!»

De neste dagene var fylt av bråk. Flodhestene jobbet raskt og effektivt. Det smalt i planker, hvinte i sager og dundret i hammere. Støvskyen sto rundt Det Forbudte Huset, som sakte men sikkert forvandlet seg. De skjeve lemmene ble byttet ut, taket ble tettet med skinnende nye takstein, og jungelen i hagen ble ryddet bort.

Så ble det stille. Det luktet ferskt treverk og sagmugg. Det var Fargefantens tur.

Han kom trekkende med en vogn full av malingsspann. Han hadde bestemt seg for en varm, solgul farge på veggene, med karmen i en frisk himmelblå nyanse. Han satte opp stigen sin, dyppet den største kosten han hadde i det gule spannet, og begynte å male mens han plystret en lystig melodi.

Han var så dypt konsentrert i arbeidet at han ikke hørte bilen som svingte inn på den nygrusede gårdsplassen. Det var en stasjonsvogn som var stappfull av koffertene og esker, med en sofa bundet fast på taket.

Bilen stoppet, og dørene gikk opp. Ut steg først en høy, tynn skikkelse som så ut som en blanding av en sjiraff og en hare – det måtte være Pappa Farghansen. Så kom en rundere, blid dame som lignet en krysning mellom en bjørn og en skilpadde – Mamma Farghansen.

«Goddag!» ropte Fargefanten lystig fra toppen av stigen, med en gul malingsfleck på den røde nesene. «Velkommen til Fargeland! Jeg gjør bare huset deres klart!»

Foreldrene smilte og vinket tilbake, takknemlige for velkomsten.

Men så åpnet bakdøren seg. Og tiden stoppet litt opp for Fargefantene.

Ut av bilen steg den vakreste skapningen han noensinne hadde sett. Hun var omtrent på hans egen alder. Pelsen hennes var en nydelig, myk rosafarge, som sukkerspinn i solnedgang. Hun hadde lange, elegante kaninører som sto rett opp, men midt i ansiktet hadde hun en søt, liten elefantsnabel som krøllet seg oppover. Øynene hennes var store og glitrende mørkebrune.

Hun het Rosaluna.

Hun så opp på Fargefantene som balanserte på stigen, og smilte et smil som var lysere enn den gule malingen han brukte.

«Hei,» sa hun med en stemme som hørtes ut som små bjeller. «Så fint du maler.»

Fargefanten åpnet munnen for å si noe smart, noe tøft, noe imponerende. Ingenting kom ut. Hjernene hans hadde tatt ferie.

Hånden som holdt malerkosten ble plutselig helt slapp. Den store kosten, som var dryppende full av solgul maling, gled ut av grepet hans.

Den falt nedover i sakte film.

SPLAT!

Kosten landet rett på Fargefantens høyre fot. Den gule malingen sprutet utover den hårete foten hans, oppover snekkerbuksa og utover stigen.

Rosaluna fniste. Det var ikke en slem latter, men en trillende, glad lyd. «Oi da. Nå matcher du huset.»

Fargefanten kjente at han ble varmere i ansiktet enn han noen gang hadde vært før. Han rødmet så kraftig at den oransje pelsen hans nesten så lilla ut. Han var en erfaren maler, en profesjonell fargelegger, og her sto han og sølte som en nybegynner foran den... den... mest fantastiske jenta i verden.

Han klarte ikke å si et ord. Panikken tok overhånd. Han skled ned stigen så fort at han nesten falt, grep tak i sparkesykkelen sin (med den gule foten) og begynte å sparke fra.

«Jeg... jeg... må gå! Viktig... malings... ting!» pep han, med en stemme som var mye lysere enn vanlig.

Han så seg ikke tilbake. Han sparket så grusen sprutet, med hjertet hamrende i brystet som en dampveivals. Han flyktet hjem til sitt trygge, oransje hus, smalt døren igjen bak seg og ble stående og pese i gangen.

Hva var det som hadde skjedd? Hvorfor oppførte han seg så rart? Det føltes som om han hadde svelget en hel boks med levende sommerfugler som flakset rundt i magen hans. Han var flau, men samtidig... glad? Det banket i hele kroppen.

Resten av dagen gikk Fargefantene rundt i en tåke. Han prøvde å vaske den gule malingen av foten, men fikk det ikke helt bort. Han prøvde å spise middag, men maten smakte ingenting. Alt han kunne tenke på var de rosa ørene, den søte snabelen og det trillende fniset.

Kvelden kom, og mørket senket seg over Fargeland. Fargefantene satt i sofaen og stirret tomt på en boks med fargeblyanter.

Plutselig hørte han en lyd ved inngangsdøren. En forsiktig skraping.

Han listet seg ut i gangen. På gulvmatten, skjøvet inn under dørstokken, lå et ark.

Det var ikke et vanlig, kjedelig hvitt ark. Det var et ark som var farget med vannmaling i nydelige, glidende overganger av rosa, lilla og gult. Det luktet svakt av jordbær.

Fargefantens plukket det opp med skjelvende poter. Med sirlig, løkkeskrift sto det skrevet:

Hei du med den gule foten.

Huset blir kjempefint. Pappa sier du er en kunstner. Jeg lurte på om du kanskje vil være med å kjøpe is i morgen? Jeg trenger noen som kan vise meg hvor den beste isbaren i Fargeland er.

Hilsen Rosaluna (den nye naboen)

Fargefantens leste beskjedens tre ganger. Så klemte han arket inntil brystet. Sommerfuglene i magen sluttet å flakse vilt og begynte i stedet å fly i en rolig, glad formasjon.

Han så ned på den gule foten sin og smilte. Kanskje det ikke var så verst å søle litt maling likevel. I morgen skulle han vise Rosaluna Fargeland, og han skulle starte med å kjøpe den største, mest fargerike isen som fantes.

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no